

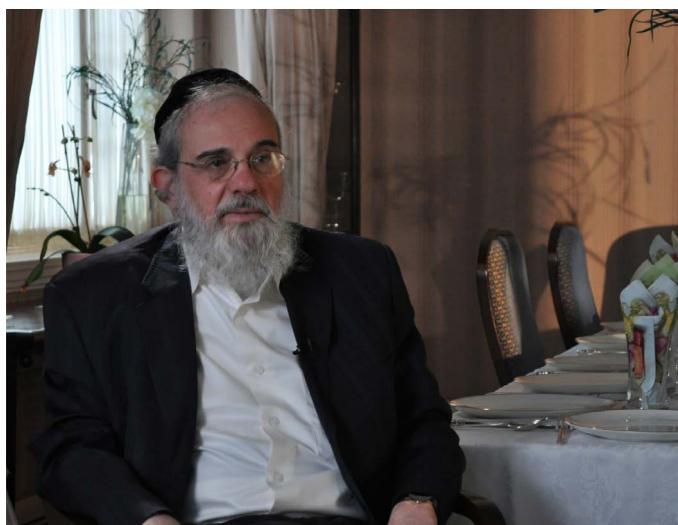
הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוסמן

תשכחו מהעניין הזה

הרב יעקב אברמציק

אני אמנם נצר למשפחת חסידי רדומסק, אך חונכתי בישיבות לא-חסידיות - תחילה ב"תורה ודעת" בניו יורק, ואחר כך בישיבת "טלז" בקליבלנד. הוסמכתי לרבנות על ידי הרב משה פיינשטיין, פוסק ההלכה המפורסם מארצות הברית.

אף על פי כן, נמשכתי לחצרות חסידיות, ובכל פעם שהתעוררה צרה כל שהיא, לשם הייתי פונה לעזרה.

באחת משבתות החורף של שנת תשכ"ח (1968), בתקופה שהתגוררנו במונטריאול, אשתי פריידה ילדה את בננו השני, יוסי. הצירים החלו ביום שישי בבוקר, והגענו מוקדם לבית הרפואה כדי להימנע מחילול שבת. התינוק נולד באותו לילה ללא שום סיבוכים, והיינו מאושרים מאוד.

הלכתי הביתה לישון, ולמחרת אחרי תפילת שחרית חזרתי אל בית הרפואה "ג'ואיש ג'נרל" שהיה במרחק הליכה. ברגע שהגעתי הבחנתי שיש בעיות. התינוק הוכנס לאינקובטור והיה מחובר לכל מיני מכשירים. היה נראה שהוא סובל מבעיות בנשימה, וכל הרופאים והאחיות התרוצצו הלך ושוב, ונראו מאוד מודאגים.

מצבו של התינוק לא השתפר במהלך היום, ובמוצאי שבת הודיע לי הרופא שעוד באותו ערב יאלצו להעביר את יוסי לבית רפואה לילדים עוד באותו ערב, מאחר שאינם מצליחים לגלות מה מקור הבעיה.

אשתי נותרה במחלקת היולדות, ואני נסעתי אחרי האמבולנס שהעביר את התינוק לבית הרפואה השני, שם הוא הוכנס מיד לחדר המיון. לאחר המתנה ממושכת, שבמהלכה נערכו בדיקות שונות, יצא רופא כדי לשוחח עמי. "מר אברמציק, עלינו להיות מציאותיים", אמר. "לא בטוח שהילד הזה ישרוד עד הבוקר". אלו בדיוק היו המילים שאמר, והן הכניסו אותי להלם.

"מה אוכל לעשות?" שאלתי, כשאני רועד כולי.
"סע הביתה", השיב הרופא. "אין טעם שתישאר כאן.
נעמוד בקשר טלפוני. אם יהיה שינוי, נעדכן אותך".

נסעתי הביתה. השעה כבר הייתה חצות, ואני התחלתי להתפלל בדמעות שלישי. ניסיתי לחשוב למי אוכל להתקשר כדי לבקש עזרה - מי מבין הצדיקים עשוי להיות ער בשעה כזו, ויוכל להעניק ברכה לרפואה שלמה לתינוק שלנו?

התקשרתי לרב משה פיינשטיין, כמובן, והתקשרתי גם לכל אדמו"ר שרק יכולתי להעלות על דעתי. התקשרתי לאדמו"ר מבובוב בברוקלין, לאדמו"ר מסקוורה בניו-סקוויר, ואפילו התקשרתי לאדמו"ר מגור בארץ ישראל. כולם היו מאוד אדיבים, וכל אחד מהם בירך אותי שה' יעזור לתינוק שלנו. הם עודדו אותי שלא להתייאש ולהתחזק בביטחון בה'.

אחר כך התקשרתי לרבי מליובאוויטש. ידעתי

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורות.
רעיונות. אישים.

עשו לעצמכם טובה, ועשו לתינוק הזה טובה - קחו אותו הביתה. תשכחו מהעניין הזה, כאילו הוא מעולם לא קרה. התינוק שלכם בריא לחלוטין". אלו בדיוק היו מילותיו.

"דוקטור", אמרתי. "אני לא חושב שתבין זאת, אבל אנחנו יודעים למה התינוק הזה בריא. זוהי ברכת ה'".

הרב יעקב אברמציק הוא סוחר יהלומים המתגורר באוטרמונט, קנדה. הוא רואיין בביתו בחודש שבט, תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשל"ג (1973) — במכתב ל"עסקני החינוך הכשר אשר בכל אתר ואתר", מעורר הרבי לנצל את עת הרצון והרחמים של ימי הסליחות כדי לכנס תינוקות של רבן - ש"בזכות הבל פיהם מתקיים העולם", כמאמר חז"ל - לכינוסי תורה ותפילה שבהם יסבירו לילדים את הקרבה המיוחדת של ה' אל כל יהודי בתקופה זו. במכתבו מפרט הרבי את הפוסקים ואת התפילות שיש לקרוא עם הילדים. בין היתר מבקש לבאר להם את פתגמו של הבעש"ט: "כל יהודי מגיע לעולם הזה החומרי בשליחות מסוימת של הפצת אור התורה והמצוות..." ומסיים: "ומאחלים לכל אחד ואחת שימלאו שליחות זו בעתה ובזמנה ובהצלחה". כעבור כמה שבועות, אחרי שפרצה מלחמת יום הכיפורים, התבטא הרבי שהוראה זו, כמו גם קריאותיו הנוספות לאורך חודשי הקיץ לפעול עם ילדי ישראל בסימן "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז להשביט אויב ומתנקם", היו כולם בבחינת "ניבא ולא ידע מה ניבא", וסייעו למנוע את ניצחון האויב במלחמה.¹ י"ח באלול

« תשל"ז (1977) — כשיצא הרבי מביתו ברח' פריזדנט אל עבר המכונית שהמתנה לו, עמד הצלם לוי פרידין וצילמו. כאשר חלף על פניו אמר לו הרבי: "הלוואי היו הבחורים בישיבה משקיעים בלימודם באותה רצינות שבה אתה משקיע בעבודתך". הרבי אמר לו שימסור לבחורים את תוכן הערתו.² כ"א באלול

1 אגרות קודש כח, עמ' שכד
2 שיחות קודש תשל"ז ב, עמ' 691

שההתוועדות המסורתית לציון יום ההילולא של הרבי הקודם, אדמו"ר הרי"צ, בי' בשבט, נקבעה לאותו מוצאי שבת. שיערתי שההתוועדות כנראה בעיצומה, אך החלטתי להתקשר בכל זאת, ושמעתי את הטלפון מצלצל ומצלצל. כבר עמדתי להתייאש, כאשר לפתע הרים את השפופרת מזכירו של הרבי, הרב לייבל גרונו. "אתה בר מזל", אמר הרב גרונו. "שמעתי את הטלפון רק משום שהרבי שלח אותי באמצע ההתוועדות כדי להביא לו ספר מחדר המזכירות". בדרך כלל לא נהג הרבי לבקש שיביאו לו ספרים במהלך ההתוועדות, אך באופן חריג, באותם רגעים הוא ביקש זאת.

התחננתי בפניו, "בבקשה אל תנתק את השיחה... בבקשה, חזור להתוועדות ומסור לרבי את בקשתי".

נשארתי על הקו, כשאני ממשיך לקרוא תהלים בבכיות. לאחר כעשר דקות חזר הרב גרונו ומסר שהרבי העניק לי את ברכתו: "ה' יעזור לכם. היו חזקים ואל תתייאשו. ה' בוודאי יעזור".

הרבי לא הסתפק בכך. כעבור כמה ימים קיבלתי מכתב מהרבי בו בירך אותנו שוב בחמימות, והציע שנבדוק את כשרות התפילין שלי והמזוזות שבבית. כמובן שמהרתי לעשות זאת, אך לא נמצאה כל בעיה.

בינתיים, החל מצבו של התינוק להשתפר. למרות ההערכות שלא ישרוד את הלילה, ביום ראשון הוא עדיין היה חי ונושם.

ביום רביעי כבר היה שיפור ניכר במצבו, והגעתי עם אשתי לבית הרפואה לילדים לפגישה עם הרופא שהיה אחראי על הטיפול ביוסי. תיקייה גדולה בעובי כמה סנטימטרים הייתה מונחת לפניו. הוא פתח אותה והחל להקריא מתוכה. הוא קרא דו"ח רפואי אחד אחרי השני, כל אחד מפי מומחה רפואי אחר שהציע אבחנה אפשרית. הדו"ח הראשון טען כי ייתכן שהתינוק בלע חלק ממי השפיר במהלך הלידה, אך בדיקה שנערכה שללה את האפשרות הזו. הדו"ח השני הציע כי ייתכן שיש נקב באחת מריאותיו של התינוק, אך גם הנחה זו התבררה כלא נכונה.

כך המשיך ועבר עמוד אחר עמוד, כשהוא מקריא את ההשערות ואת האפשרויות השונות, אשר נשללו אחת לאחת. אחר כך הוא סגר את התיקייה, הרים את עיניו, יישר אלינו את מבטו, ואמר, "אדון וגברת אברמציק,

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org